

Posudek oponenta

na diplomovou práci **Jana Volrába**, předloženou k obhajobě na katedře
správního práva Fakulty právnické ZČU,

na téma

"Legislativní přílepký"

Diplomová práce kandidáta na téma „Legislativní přílepký“ je svěží, kvalitní a originální text, zřetelně nadprůměrná diplomová práce. Text práce je sevřený, jasně tematicky ohraničený, práce „nepřetéká“ do různých dílčích témat či problémů. Má logicky pojatou strukturu a zvolený problém rozebírá z různých úhlů pohledu. Je vizitkou kvalitního, ve zdravém slova smyslu „svéhlavého“ studenta.

Úvod práce nás vhodnými dostatečně absurdními příklady z legislativní praxe uvádí do problému, takže čtenář hned ví, čím se práce bude zabývat.

Poté se práce v úvodní, vstupní kapitole zaměřuje na víceméně deskripci legislativního procesu, aby bylo zřejmé, kde a kdy (v Poslanecké sněmovně resp. v Senátu při podávání pozměňovacích návrhů k návrhům zákonů) může být přílepek k návrhu přidán.

Poté se práce začíná věnovat vlastnímu tématu přílepků – popisuje jejich vznik koncem 90. let 20. století na základě historiky Marka Bendy a sleduje jejich vývoj v dalším desetiletí, včetně zásahu Ústavního soudu v roce 2007, a na jednotlivých kauzách ukazuje, o co v přílepcích šlo, jak souvisely, či spíše vůbec nesouvisely se zákonnými předlohami, k nimž byly přilepeny, a jaké zájmy za nimi stávaly. Líčení přílepkové historie vrcholí neúspěšným pokusem znemožnit urychlenou přílepkovou změnou zákona zveřejňování konkrétní výše platů jednotlivých funkcionářů ve veřejné správě, k němuž došlo v roce 2001 v reakci na průlomový rozsudek Nejvyššího správního soudu. Tato část práce pokračuje komparativní částí, v níž jsou přiblíženy některé „protipřílepkové“ úpravy v zahraničí (Belgie, Estonsko, Litva, Maďarsko, Rakousko, Francie, Slovensko, Finsko, Lotyšsko...). Dále je obsahem práce rozbor snah přílepkové praxi v České republice zamezit legislativní změnou (změnou jednacím řádu Poslanecké sněmovny). Zde kandidát podrobně představuje návrh senátorky Soni Paukertové a reakci vlády na ně a také se věnuje snahám podvýboru pro přípravu novely zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny a snahám samotné předsedkyně Poslanecké sněmovny Miroslavy Němcové. Věnuje se i některým dalším nápadům a iniciativám.

Další část práce je důkladným rozbohem judikatury Ústavního soudu k přílepkům (či „divokým jezdcům“

v americké terminologii). Kandidát vcelku správně identifikuje, že po počáteční přísnosti se judikaturní praxe Ústavního soudu ustálila na určité míře zdrženlivosti, s ohledem na niž Ústavní soud zpravidla pro „přílepkovost“ neruší tzv. komplexní pozměňovací návrhy, jakkoli k nim začasť zaujímá značně nevrle postoje.

Navazující část diplomové práce je svého druhu komentovanou anketou mezi významnými politickými a jinými aktéry zabývajícími se legislativním procesem, jejímž tématem je otázka, co s přílepkou dělat. Zaznívají zde názory ústavního soudce, občanských iniciativ, politiků i ústavních expertů z Parlamentu.

Závěr práce rekapituluje poznatky předchozích částí a doporučuje přijetí takové změny jednacího řádu Poslanecké sněmovny, která by přílepkou významně znesnadnila.

Na kandidátem předloženém textu je patrné, že získal velmi hluboký vhlad do zvoleného tématu, že jej téma zaujalo, a to i emocionálně, a že řadu jím rozebíraných otázek se snažil promýšlet z různých stran. Na problém si udělal ucelený názor a je schopen navrhnout metody jeho řešení. V tomto smyslu diplomová práce zcela naplnila, ba dokonce překročila svůj smysl a účel.

Po formální stránce práce splňuje očekávané náležitosti, i přes reprodukci některých delších pasáží cizích textů se jedná o práci výrazně autorskou, osobitou, psanou šťavnatým, až téměř žurnalisticky angažovaným jazykem. Jakkoli takový jazyk nebývá u diplomových prací obvyklý, na kvalitě jí to v tomto konkrétním případě neubírá. Co však je nutno práci vytknout, je poměrně vysoké množství gramatických a interpunkčních chyb (např. nadpis na str. 19 nahoře: „Přílepkou zaplavilí Sněmovnu“). Jako zdroje informací shromáždil kandidát solidní množství české odborné literatury i primárních pramenů (návrhů zákonů, judikatury aj.). Škoda jen, že nepracoval s originální literaturou cizojazyčnou, nicméně kvalitu komparativní části práce tato slabina významně nepoznamenala, neboť kandidát použil dostatečně kvalitní prameny české (publikace J. Syllové a T. Weisse).

Předloženou diplomovou práci považuji za nadprůměrné, originální a kvalitní dílo a rád ji doporučuji k obhajobě s tím, že v případě adekvátní obhajoby doporučuji hodnocení „výborně“. Jistě by nebylo na škodu, pokud by se kandidát tématu věnoval i nadále, třeba v práci rigorózní či disertační, avšak v takovém případě by musel klást větší důraz na komparaci a na práci s cizojazyčnými odbornými zdroji.

V Praze dne 22. dubna 2012

JUDr. PhDr. Karel Šimka, LL.M., Ph.D.
odborný asistent na KSP FPR ZČU